

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys

Kartą išgirdau ir priėmiau tokius paprastus žodžius, kurie daug ką keičia pasirinkimuose: “Na, nereikia man geresnio! Aš noriu tik šito.”

Žmogus yra įdomiai sukurtas... Jis stebėtinai tiksliai, atkakliai suranda savo. Savo batus, mėgstamą skonį ar muziką, savo žmogų, veiklas ar vietas. Ir jei jam jauku su savo pasirinkimais, tai..., galima, žinoma, pasiūlyti jam tūkstantį ir vieną variantą, bet jis pažiūrės galbūt, bet grįš prie savo. Susidomės arba ne, kažką gal net pasimatuos, bet paskui apsiaus savo mėgiamus batus.

Ir kai pasibaigs patinkanti kava, jis peržvelgs į įvairias ryškias pakuotes, bet nusipirks sau įprastą kavą. Todėl, kad toks yra jo skonis. Kaip kad ir visas rytinis ritualas, dienos tempas, darbų suplanavimas, žmonės, su kuriais norisi būti bendrystėje, ir kita, kas sava. Už visa tai nieko geriau negali būti.

Muzika, nuo kurios galvoje užplūsta daug gėrio, ir taip kiekvieną kartą. Visada. Tai, kas sava – ištraukia iš lipnios apatijos, lyg iš klijų statinės. Taip, tai kaip tas savas žmogus. Laukiamas, su savu būdu ir pažįstamais poelgiais, ir tik jis toks... Tik jis. Tarsi su žiburiu laukiamas, išgirstamas, pajuntamas.

O viska kita, kas kitų manymu geriau – netinkama arba ir nelaukiama... Nes tai nėra sava...

Tad nereikia gerinti savęs dėl kitų. Jei taip norime, gerinkime save dėl savęs, ir atminkite, kad yra žmonės, kurie nori būti tik su Jumis.

Su Jumis, tik su Jumis... Su tokiu ar tokia, kokie esate!.. Su visais Jūsų savitumais, atšalusia kava puodelyje ir Jūsų įpročiu vaikščioti basomis...

**“Budėkite ir būkite
pasirengę,
nes nežinote,
kurią valandą
ateis Žmogaus Sūnus.”**

Mt 24, 42. 44

ŠIO SEKMADIENIO MIŠŲ SKAITINIAI

Išm 18, 6–9; Ps 32, 1. 12. 18–20. 22; Žyd 11, 1–2, 8–19

Psalmės atliepas

Laiminga tauta, kurią Viešpats paveldu sau išsirinko.

Evangelija pagal Luką (12, 31–48)

Anuo metu Jėzus kalbėjo savo mokiniams: „Nebijok, mažoji kaimene: jūsų Tėvas panorėjo atiduoti jums Karalystę! Išparduokite savo turtą ir išdalykite jį išmaldai. Įsitaisykite sau piniginių, kurios nesusidėvi, kraukite nenykstantį lobį danguje, kur joks vagis neprieis ir kandys nesusės. Kur jūsų lobis, ten ir jūsų širdis.

Tebūnie jūsų strėnos sujuostos ir žiburiai uždegti. Jūs būkite panašūs į žmones, kurie laukia savo šeimininko, grįžtančio iš vestuvių, kad kai tik jis parvyks ir pasibels, tuojau atidarytų. Laimingi tarnai, kuriuos sugrįžęs šeimininkas ras budinčius. Iš tiesų sakau jums: jis susijuos, susodins juos prie stalo ir, eidamas aplinkui, patarnaus jiems. Jeigu jis sugrįžtų antrosios ar trečiosios nakties sargybos metu ir rastų juos budinčius, laimingi jie!

Įsidėmėkite: jei šeimininkas žinotų, kurią valandą ateis vagis, neleistų jam įsilaužti į savo namus. Ir jūs būkite pasirengę, nes Žmogaus Sūnus ateis, kai nesitikėsite.“

Tuomet Petras paklausė: „Viešpatie, ar šį palyginimą pasakei tik mums, ar visiems?“

Viešpats atsakė: „Kas yra tas ištikimas ir sumanus užvaizdas, kurį šeimininkas paskirs vadovauti šeimynai ir deramu laiku ją maitinti? Laimingas tarnas, kurį sugrįžęs šeimininkas ras taip darančį. Sakau jums tiesą: jis paskirs jį valdyti visą savo turtą. Bet jeigu anas tarnas pasakys pats sau: 'Mano šeimininkas neskuba grįžti' ir ims mušti tarnus bei tarnaites, valgyti, gerti ir girtuokliuoti, tai to tarno šeimininkas sugrįš vieną gražią dieną, kai jis nelaukia, ir tokią valandą, kurią jis nė manyti nemano. Jis žiauriai nubaus jį, ir jam teks neištikimų jų likimas.

Tarnas, kuris žino savo šeimininko valią, bet nieko neparuošia ir pagal jo valią nedaro, bus smarkiai nuplaktas. O kuris nežino (šeimininko valios), kad ir baustinai pasielgęs, bus mažai plakamas. Iš kiekvieno, kuriam daug duota, bus daug pareikalauta, ir kam daug patikėta, iš to bus daug ir išieškota.“

Evangelijos komentaras:

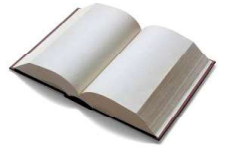
„Nebijok, mažoji kaimene: jūsų Tėvas panorėjo atiduoti jums karalystę!“

Baimė... gyvenimo beprasmybės baimė, kasdienis nerimas dėl rytdienos, tos stingdančios mintys kuriančios vis baisesnius būsimų įvykių scenarijus. Ir niekas neįvyksta pagal planą arba įvyksta visai ne tai, ko laukiau. Ateini, ir baimė dingsta... Kaip? Bet ar taip svarbu žinoti – kaip? Mokausi pasiduoti ir nieko nebeklausinėti.

Laukti, budėti. Koks sunkus uždavinys šiame beprotiškai skubančiame pasaulyje. Rodos sustosi tik akimirkai, ir būsiu paliktas šalikėlėje. Sustoti, atverti širdį ir tyloje klausytis – gal išgirsiu taip lauktus žingsnius ar dvelksmą širdies gelmėse?

Kiek kartų atėjai, beldei ir radai mane paskendusį darbuose darbeliuose, spoksantį į, gal, niekus? Kaip išmokti Tavęs laukti, kaip išgirsti kai ateini? Ar vis būti beviltiškos laimės paieškose, kurios išsipildys? Kai širdis veržiasi kažkur į tolius ir neranda to, ko ieškau šiame pasaulyje, tada mokausi tylėti... Girdžiu pravažiuojančias mašinas, žmonių balsus. Nutyla jie vakarais. Dabar jau nerimastingos mintys nurimsta ir, dingsta laikas. Tik tyla ir širdies švelnumas. Ar tai tu atėjai? Ar atėjęs išvaduoji mane iš triukšmo ir laiko nelaisvės?

Tiek daug davei – gyvybę, draugus, tikėjimą, visą žaizaruojantį pasaulį. Ko pareikalauti? Ar pajėgsiu nors menka dalele atsilyginti... ar ištversiu? „Bus daug ir išieškota...“ Vėl įslenka baimė ir nežinia. Ar pajėgsiu?.. Bet gal nėra kito būdo išgryninti mano padalintą širdį kaip tik per sunkumus, netektį, kančią? Gal tik jie gali išdeginti netvirtumą manyje? Kelias pasirinktas. Jau žinau ko labiausiai bijau – grįžti atgal, į gyvenimą be Tavęs, į tamsą, neviltį, beprasmybę. „Mano širdie, kodėl tu tokia nuliūdusi? Ko taip nerimsti krūtinėj? Viltį turėk Dievujel!“

Kaip krikščionybė pakeitė požiūrį į vargšus?

Jėzus neskatinio savo sekėjų galvoti, kad turtai ir žemiškosios vertybės riša prie Žemės. Tik norėjo, kad jie suprastų, jog tikrosios vertybės yra dvasinės, iškylančios aukščiau turėjimo, jų negalima savintis, bet galima jomis dalytis. Jis sakė: „Nekraukite sau lobių žemėje, kur kandys ir rūdys ėda, kur vagys įsilaužia ir vagia. Verčiau kraukitės lobį danguje (...), nes kur tavo lobs, ten ir tavo širdis“ (Mt 6, 19-21). Tad krikščionims dangaus lobynas yra alkanųjų pilvai.

Nuo pat ankstyviausių Bažnyčios dienų išmalda buvo laikoma atgailos forma, svarbi dalis darbuojantis „savo išganymui su baime ir drebėjimu“ (Fil 2, 12). Išmalda tokia svarbi, kad kai kuriuose ankstyvosios Bažnyčios dokumentuose laikoma svarbesne už pasninką ir netgi maldą. Tarkime, II a. veikalas Ganytojas taip sako apie išmaldą: „Todėl tas, kuris taip tarnauja Dievui, gyvens. Laikykitės šio įsakymo, kaip jums kalbėjau, kad tavo ir tavo šeimos atgaila pasirodytų besanti nuoširdi, tyra, nekalta ir nesutepta.“ O Antrasis Klemenso laiškas teigia: „Pasninkas geriau nei malda, mielaširdingas davimas geriau nei abu, o meilė uždengia daugybę nuodėmių“ (plg. 1 Pt 4, 8; Tob 12, 8-9). Trečiajame šimtmetyje Kiprijonas, Kartaginos vyskupas, rašė: „Dažnai duokite išmaldą, taip sielos gelbstimos iš mirties.“

Todėl išmalda yra beveik sakramentas. Išorinis ir matomas dėkingumo Dievui ženklas. Tai būdas padėkoti Dievui už Jo meilę, perduodant ją kitiems tarsi išankstinę padėką. Kadangi Bažnyčios nariai ateina iš visų visuomenės sluoksnių, būtent Bažnyčioje pasiturintys naujatikiai akis į akį susidurdavo su neturtu, su našlėmis ir našlaičiais, kurie, jei ne Bažnyčios bendruomenės palaikymas, liktų badauti gatvėse. Visų visuomenės sluoksnių krikščionys pamažu suprato, kad vienybė Kristaus Kūne yra ne vien vienybė su Kristum, bet ir vienybė su kitais Kristuje. Vadinasi, kiekvieno krikščionio pareiga yra rūpintis savo broliais ir seserimis Viešpatyje. Tie, kurie turi daugiau, dalijasi su tais, kas turi mažiau, sekdami apaštalių pavyzdžiu Apaštalių darbų knygoje.

Bet, kaip jau matėme, paaiškėjo, kad Dievo dovanos nėra skirtos vien tik Bažnyčiai, jos skirtos dalytis ir už Bažnyčios ribų, platesnėje bendruomenėje. Ir štai čia krikščioniškasis gailėstingosios meilės perversmas tapo netgi dar ryžtingesnis. Krikščionys padėdavo nekrikščionims, dalydavosi su žmonėmis, nepriklausiusiais jų ratui – tai buvo visiškai negirdėta senovės pasaulyje. IV amžiuje imperatorius Julijonas Atskalūnas pripažino, kad krikščionių gailėstingumas daro gėdą pagonims, nes jie rūpinasi ir nekrikščionimis. Tuščiai mėgindamas sugrąžinti pagonybę imperatorius skundėsi, kad negali priversti Bažnyčiai nepriklausančius žmones elgtis taip nesavanaudiškai.

Žinant kultūrinį kontekstą, netgi dar nuostabiau atrodo tai, kad krikščionys rūpestį neturtingaisiais įtraukė į savo liturgiją. Nuo pat Bažnyčios egzistavimo pradžios per kiekvienas Mišias buvo renkamos aukos nepasiturintiems paremti (žr. 1 Kor 16, 1-3). Žodis „Eucharistija“ reiškia dėkojimą ir, atrodo, buvo manoma, kad krikščionims nederėtų rodyti Dievui dėkingumo Mišiose, jei nebuvo pasirūpinta tais, kurie vargsta. II a. viduryje krikščionių filosofas, kankinys Šv. Justinas rašė tikėjimo apgynimą, kuriame pagoniškai auditorijai aiškino, ką būtent krikščionys daro per savo garbinimo apeigas. Iš šio teksto matome, kad liturgija labai panaši į šiandieninę. Justinas aiškina: „Tie, kurie yra pasiturintys ir nori padėti, kiekvienas duoda tiek, kiek mano esą reikalinga, o tai, kas surenkama, atiduodama saugoti vadovui, kuris šelpia našlaičius, našles ir tuos, kurie dėl ligos ar kitos priežasties patiria sunkumus, taip pat ir tuos, kurie kalėjime, ir keleivius – rūpinasi visais, kurie patiria vargą.“ ➡

Diakonų pareiga buvo dalyti aukas stokojantiems, ar tai būtų pinigai, ar kitos gėrybės, kaip maistas, drabužiai. Našlėms buvo pavesta pranešti vyskupams, kam trūksta būtiniausių dalykų, o vyskupai liepdavo diakonams teisingai paskirstyti išteklius. Galiausiai popiežiai Romoje įsteigė „diakonų postus“, specialias bažnyčias, kur vargšai galėjo gauti maisto, drabužių ir netgi saugiai pernaktuoti portike. Šios bažnyčios tapo pirmaisiais maisto sandėliais,

Žolinės šventė

Nuo V a., kai Jeruzalėje buvo pašventinta Užmigimo bazilika, pastatyta toje vietoje, kurioje gerbtas Marijos kapas, - nuo tada Bažnyčia džiaugsmingai švenčia Švč. M. Marijos ėmimo į Dangų (gimimo Dangui) šventę. Šiuo pavadinimu švenčiamas nuostabus Dievo padarytas darbas: Dievo Motina Marija, „pasibaigus jos žemišajam gyvenimui, buvo su kūnu ir siela šlovėje paimta į Dangų“, kaip 1930 m. paskelbė pop. Pijus XII.

Švč. M. Marijos Ėmimo į Dangų šventėje (rugpjūčio 15 dieną, penktadienį), Šlienavos bažnyčioje, šventinę Eucharistiją švęsime 12 val.

Tai krikščionių tikėjimo šventė, kurioje pasibūname su mūsų dangiškąja Motina. Į ją vis kreipiamės su įprastu mums prašymu: *melski už mus, dabar ir mūsų mirties valandoje.*

Tad susirinkime ir pasidžiaukime mūsų visų dangiškąja Motina Marija, esančia Danguje.

Apie artėjančią Šv. Baltramiejaus šventę Šlienavoje

Po dviejų savaitių, rugpjūčio 24 d., sekmadienį, 13 val., Šlienavos bažnyčioje švęsime Šv. Baltramiejaus šventę.

Šiuo metu liturgiją ir visas bendruomenines šventes švenčiame laikinoje bažnyčioje, tačiau mūsų šventimas yra nuostabus! Vienijantis ir suburiantis, suartinantis ir kviečiantis į bendrystę!

Tad visi jau pradėkime planuoti ir ruoštis Šv. Baltramiejaus dvasinei ir vasaros pabaigos šventei. Siūlykite savas šventimo mintis, visi kartu organizuokimės bendram šventės šventimui.

Visų Jūsų pasiūlymų labai laukiame!

sriubos virtuvėmis ir netgi prieglaudomis benamiams. Ypatingos progos pakviesti vargšus pavalgyti buvo kankinių šventės.

➡ Bažnyčios aukos taip pat buvo skiriamos išlaisvinti vergams ir nekaltai (kalintiesiems (ar bent jau papirkti sargybai, kad geriau su jais elgtųsi). Apie III amžių popiežius Kornelijus (Romos vyskupas 251-253) savo laiške pamini, kad Romos krikščionys rėmė tūkstantį penkis šimtus našlių, našlaičių ir kitų vargstančiųjų. Išeina, kad Bažnyčia, kurios narių skaičius apytikriai buvo nuo dešimties iki trisdešimties tūkstančių, išlaikė maždaug 5-15 procentų savo narių vien tik iš turtingųjų narių aukų – ką ir kalbėti apie jos tarnavimą tiems, kurie nepriklausė Bažnyčiai. Galiausiai Bažnyčia ėmė steigti našlaičių namus (kad vargšams nereikėtų palikti jų gatvėje mirti), nakvynės namus (piligrimams) ir ligonines. Kilus marui, kai iš miestų bijodami užsikrėsti bėgo net gydytojai, krikščionys rūpinosi sergančiaisiais, netgi netikinčiais, rizikuodami savo pačių gyvybėmis.

Ketvirtajame šimtmetyje įteisinus krikščionybę Romos filantropija keitėsi prisitaikydama prie krikščioniškojo gailestingumo pavyzdžio, kai kuriais atvejais Bažnyčios darbas su vargšais netgi buvo įtvirtintas įstatymu.

Pabaiga.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,
Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.